

HET VERHAAL VAN DE TIJGER

Uit de bundel : De tijger en andere verhalen
(Storia della tigré e altre storie)

Een monologen

door

DARIO FO & FRANCA RAME

Vertaling: Filip Vanluchene

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET VERHAAL VAN DE TIJGER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteurs en vertaler: **DARIO FO & FRANCA RAME; vert. FILIP VANLUCHENE** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

© 2002 Toneelfonds J. Janssens/Dario Fo

Internet: www.toneelfonds.be

E-mail: bestellen@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij **TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen**

Telefoon 03 366 44 00

Website: www.toneelfonds.be

Email: rechten@toneelfonds.be

IBAN: BE37 3631 4081 3728 BIC: BBRUBEBB

Geen enkele andere instantie dan TONEELFONDS JANSSENS heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering:

Aankoop van minimaal **2** tekstboekjes bij de uitgever.

Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be.

Zie ook de brief, welke u bij aankoop van de scripts heeft ontvangen (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of informeer ons via de mail/per post. Bij vragen kunt u bij ons informeren. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens. Eventueel extra voorstellingen dienen uiterlijk 1 dag voor de dag van de opvoering te worden aangegeven.

U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Aanvraag vergunning tot HER-opvoering(en):

1. Gebruik bij voorkeur de aanvraag module op www.toneelfonds.be of via de mail/per post met uw gegevens naar Toneelfonds Janssens. Uw aanvraag dient tenminste **vier weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van Toneelfonds Janssens

2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen vier weken voorafgaand aan de voorstelling. Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten NEDERLAND: I.B.V.A. HOLLAND BV, afd. Auteursrechten, Postbus 363, 1800 AJ Alkmaar Telefoon (072) 5112135 – info@ibva.nl. Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

INHOUD

1. HET EERSTE MIRAKEL VAN HET KINDEKE JEZUS	Blz. 7
2. HET VERHAAL VAN DE TIJGER	Blz. 27
3. DE OFFERING VAN ISAAC	Blz. 51
4. DAEDALUS EN ICARUS	Blz. 58

INLEIDING

Na een rondreis door de Chinese volksrepubliek in 1975 schrijft Dario Fo de allegorische monoloog *Het verhaal van de tijger*, naar zijn zeggen geïnspireerd door het optreden van een groteske verhalenverteller in de omgeving van Sjanghai. De moraal: “als je “tijger” in je hebt, dan moet je nooit je eigen verantwoordelijkheden delegeren, nooit van andere mensen verwachten dat ze jouw problemen kunnen oplossen. En vooral niet slaafs en gedachteloos de partijlijn volgen, want die staat haaks op ratio en revolutie.

HET VERHAAL VAN DE TIJGER

Het gebeurde toen we van Mantsjoerije naar 't zuiden trokken, het zesde leger, samen met het zevende leger, het achtste en het negende leger. We stapten en we stapten allemaal te voet, met duizenden en duizenden, onze voeten opgezwollen, bepakt en bezakt als muilezels, strompelend en struikelend met onze paarden... die door hun poten gingen.

Vanaf er zo'n beest tegen de grond ging, wij, dood van de honger d'r bovenop, en maar eten en eten om verder te kunnen trekken. Voordat dat beest dood was, hadden wij 't al helemaal naar binnen gespeeld. Ja. Alles sloegen wij in ons kas: honden, katten, ratten, muizen, slangen, todat we d'r buikkrampen van kregen, en de schijterij.

Er werd daar gekakt tegen zo'n spetterende vaart, dat daar waar we gegaan hebben, het gras en de klaver zeker nog heel lang, hoger en vetter zal staan dan overal elders.

En de witte bandieten van Tsjang K'ai-sjek, die lagen in hinderlaag en beschoten en bestookten ons. Maar wij, wij stapten voort. Elke dag vielen er zoveel kameraden, maar wij trokken voort, naar Sjanghai, en dan zo schuinsweg naar Kanton. Ziet ge 't liggen? Ja? En dan weer schuinsweg de bergen in, de Himalaya, waar we door 'n smalle pas door wilden trekken naar de groene vlakte.

Dat reusachtig gebergte en die enorme spleet waar wij allemaal door moesten!

Daar ben ik met mijn kameraden van de achterhoede ingeklommen, zo'n twee-driehonderd man, om van daaruit, onze kameraden beneden in de rug te kunnen dekken.

En de witte bandieten van Tsjang K'ai-sjek, die konden ons dus niet vanachter aanvallen, want wij zaten daarboven!

"Ja... ja... ja passeert maar, ja, ge moet gene schrik hebben, wij zullen hier alles wel in de gaten houden. Passez!

Ze passeren, twee-drie dagen aan een stuk. "Hei, hei, ge moet eens zien, die daar, die met dat blauw potske hé, nee, naast die met dat groen sjalleke, ja... ik denk dat ik die ken. Hei... hei... ja, ziet ge 't, ik ken hem... Hei... Straks, als we in de groene vlakte aangekomen zijn, samen een pintje pakken!"

En ze passeerden vijf dagen aan een stuk en toen de laatste door

de spleet was, toen was 't onze toer.

“Wacht eens, wie gaat er ons nu vanachter dekken, als die gasten gaan attaqueren?”

“Och allez jong, dat durven ze niet, die denken immers dat wij nog altijd boven zitten. Komaan, naar beneden!”

En wij terug naar beneden, langs koorden en kettingen, langs rotsen zo scherp als messen: en we waren nog niet beneden of het was van PING! PING! PING! PING!

“Ze schieten godverdomme, de bandieten! Oppassen!”

Ik zie daar twee rotsblokken, ik ben daartussen gedoken en goed gedekt ben ik beginnen terugschieten. Ik kijk en ik zie: mijn been... dedju... mijn been komt ertussenuit! 't Is te hopen dat ze 't ginder aan de overkant niet gezien hebben.

PANG!

Ze hebben het gezien.

De smeerlappen. 'n Kogel dwars door mijn been. Rakelings langs de eerste kloot, hij raakte bijna de tweede kloot, en had ik er drie gehad: die was er finaal af geweest.

Zéér! Ohhh! Zeer! Ik denk dat dat been... dat moet aan splinters geweest zijn. Ik durf niet te kijken, maar... ik zie... Ja, alles hangt er nog aan... euh... dat been bedoel ik.

De slagader, d'r komt nog altijd bloed in, al bij al, ik leef nog.

Ik ben meegesukkeld met mijn kameraden, één dag, twee dagen... De tweede dag: koorts! Om er op slag van omver te vallen. Dat been was beginnen zwellen zo, die knie was zo enorm dik geworden... Ik hoorde ergens mijn hart kloppen, in mijn grote teen: tideledum, tideledum, tideledum... Ah! Gangreen! Koudvuur! 't Fijt! Aahh! Rottend en lillend vlees... en...

Ik ben zo met mijn kameraden meegesukkeld, maar ja, die gasten zegden tegen mij: “Zeg jongen, alstublieft, hou een beetje afstand hé.”

Zo kwam het dat ik daar helemaal alleen meeliep. Voor mij liep er niemand, rechts van mij, links niet, achter mij niet; helemaal alleen sukkelde ik mee tot aan de groen vlakte. En toen we daar aangekomen waren kon ik niet meer; ik heb mij op de grond laten vallen, door mijn knieën, 't was gedaan, afgelopen, fini!

En toen, gelukkig, is er 'n kameraad naar mij gekomen, enfin, 'n kameraad... 'n vriend, zoiets als een broer. En die heeft z'n pistool gepakt, TAK!! Op mijne kop gezet, 't was gedaan met afzien.

“Dank u wel, 't is zo goed of dat ik het heb gehad. Ge moet gene schrik hebben, de dag dat het echt niet meer gaat, ik zweer u,

dan schiet ik mezelf wel door mijne kop, op mijn gemakske. Ja! Mijne vinger zal ik altijd nog wel kunnen gebruiken! In ieder geval, merci voor de solidariteit... Ik weet het, ik kan met jullie niet meer mee gaan... ik ben aan 't sterven, hè? Zeg het maar.

Weet ge wat, geef mij één deken, een kommeke rijst, laat mij maar hier en trek maar verder."

En ik herinner mij dat toen ze zijn verder getrokken, ik hen nog heb nageroepen: "Hei! Hei kamraden zeg niet aan mijn moeder dat ik ben doodgegaan met de ene helft van mijn lijf helemaal uitgeteerd en weggerot. Zeg dat ik heu... 'n kogel door mijne kop heb gehad, dat ik niks gevoeld heb; dat ik juist stond te lachen. Hoort ge me nog?"

Ze hoorden me nog wel, maar ze draaiden zich niet om. Ze deden alsof ze mij niet hoorden om zich niet te moeten omdraaien, want ja... ik ken ze zo goed... de tranen stonden in hun ogen, en ze schaamden zich er een beetje voor. Enfin, toen ze weg waren, heb ik mij op de grond laten vallen en ik heb geprobeerd nog een beetje te slapen.

Die nacht had ik een verschrikkelijke droom. Ik droomde dat ik heel de hemel zag, vol met van die grote wolken, van die grote zwarte wolken die tegen mekaar botsten, de één tegen de ander, zo: BOANG!

Ik deed mijn ogen open, maar ik kon niks meer zien, een ware orkaan. De regen pletste neer, bliksems kletsten in 't rond, het water kwam van de berghellingen naar beneden gestroomd. Al die bergrivierkes begonnen te zwellen, en te zwellen. Het water steeg van onder mijn voeten tot boven mijn knieën. En ikke, godverdomme, ik kon mijn eigen niet bewegen, in de plaats van hier te verrotten, ging ik nog verzuipen op de koop toe.

Ik heb mij met mijn tanden vastgeklampt aan de rotsen, en mij uit de rivierbedding getrokken. Ik kijk, en wat zie ik, een grot. Ten einde krachten heb ik mij er naar binnen gesleept en mij op de grond laten vallen.

Gered! Gered!

"Ik zal niet verzuipen. Ik zal verrotten."

Ik kijk rond in die donkere spelonk... donker! Mijn ogen passen zich aan aan de duisternis, en ineens zie ik daar een hoop beenderen liggen, een vies gebeente, een groot karkas van een beest dat juist opgevreten moet zijn geweest, enfin: een hoop viezigheid, niet te geloven!

"Amaai zeg, wie heeft er hier zo zitten eten? Zijn dat nu manieren om zo van tafel te gaan? Wat voor een beest moet dat geweest

zijn, die dat naar binnen heeft gespeeld? 't Is te hopen dat hij verzopen is daarbuiten, met heel zijn familie, in die orkaan.”

En op dat moment hoor ik het weer kloppen: tideledum, tideledum, tideledum... Ahh! Die gangreen, die is langzaam heel mijn lijf aan 't aanvreten. Ik moet geen schrik hebben voor dat beest, mocht het al terugkomen: het zou mij hier toch dood vinden. Het zijn mijn laatste momenten. Ik voel het.

Ik kijk door dat gordijn van gutschend water naar buiten en zie een schaduw: een olifant... nee... 't was veel erger, iets met zo'n smikkel, en van die grote oren: 'n tijger! En wat voor een tijger! Nog nooit had ik zo'n beest gezien in zijn muil hield hij een dood tijgerjongske geklemd: een tigerke. 't Buikske van dat tigerke was helemaal opgespannen, gezwollen van 't water. En hij laat dat tigerke op de grond vallen, PEDANG! Duwt erop met zijne poot: het water gutst eruit: dood!

Er liep daar nog een ander tigerke rond, levendig natuurlijk, o ja, want het liep nog... ook al met zijn buikske vol water. 't Sleefte zijn penske over de grond, en die tijger, een tijgerin was 't eigenlijk, die richt zich ineens op en begint te snuiven.

“Dedju, dedjuuu... als die liefhebber is van gefaisandeerd vlees, dan ben ik er nu geweest.”

En ineens ziet hij mij zitten en komt dichterbij: PEDONG! PEDONG! PEDONG! Die kop komt dicht en dicht, die ogen worden alsmaar groter en groter, ogen gelijk karrenwielen zo groot: PEDONG! PEDONG! PEDONG! PEDONG! Mijn haren rijzen ten berge van de schrik; llllllh! Al de haarkes in mijne neus gaan rechtstaan: PING! PING! PING! Al de haarkes in mijn oren: PONG! PONG! PONG! TOENG! TOENG! TOENG! TOENG! TOENG! Al d'ander haarkes – precies een stekelvarken.

Ze komt tot vlak bij mijn gezicht, ze riekt eens en: AAAAAHHHHH! Ze gaat naar de andere kant van de grot, al schuddend met haar gat. Terwijl ze weggaat zie ik haar buik en haar spenen staan barstensvol gespannen, de melk spuit er bijna uit.

“Ocharme, dat beest.” O ja, dat moet natuurlijk al een dag of drie geleden zijn dat die nog eens gezoogd is geweest natuurlijk, met al dat water daar buiten en hier met dat dood jong.

En ze gaat naar de hoek van de grot, naar haar levendig jong, naar dat tigerke. Ze schart het vast in zijne schabbernak en ze doet: AAAAHHH!

MIAAHHH!

AAAAHHH!

MIAAHHH!

Ruzie in de familie.

En PETOUM, PETOUM, PETOUM! Dat tigerke springt weg en verdwijnt ergens boven in een nis van de grot. Die grote gaat liggen: AAAAHHH! Ineens ziet zij mij zitten: PEDONG! PEDONG! Ze staat recht en komt dichterbij: PEDONG! PEDONG! PEDONG!

IIIIIIIIH! PING! PING! PONG! PONG! TOENG! TOENG! TONG! Dat stekelvarken is terug!

Ze komt tot vlak bij mijn gezicht, draait zich om, en FLABAM! Zo'n speen in mijn gezicht!

“Zeg, zijn dat nu manieren om iemand dood te maken, met spenen beginnen kloppen?”

Ze draait haar hoofd in mijn richting: “AAAAHHH! ZUIGEN!”

Ik zeg: “Heu, efkes maar hé. Om te proeven.”

Ik pak die tepel zo vast, tussen mijn duim en wijsvinger: “Alleen proeven hé!” Fffffff. “Merci. Dank u wel!”

“AAAAHHH!”

Fffffff.

En ik ben beginnen zuigen. Hoe zoudt ge zelf zijn? Ffft. Tijgermelkske ffffft, een beetje zurig, bitter hé, ffffft maar niet echt slecht zenne, nee, goed vetig, romig eigenlijk. Ja, ik had in geen weken meer gegeten. 't Kwam goed uit; mijn darmen plakten aaneen van de honger... Ik heb van de nood een deugd

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

